

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a șasea)

23 octombrie 2014*

„Trimitere preliminară — Codul vamal comunitar — Recuperarea taxelor la import — Originea mărfurilor — Mijloace de probă — Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene — Articolul 47 — Dreptul la apărare — Dreptul la protecție jurisdicțională efectivă — Autonomia procedurală a statelor membre”

În cauza C-437/13,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Hoge Raad der Nederlanden (Țările de Jos), prin decizia din 12 iulie 2013, primită de Curte la 2 august 2013, în procedura

Unitrading Ltd

împotriva

Staatssecretaris van Financiën,

CURTEA (Camera a șasea),

compusă din domnul S. Rodin, președinte de cameră, domnul A. Borg Barthet și doamna M. Berger (raportor), judecători,

avocat general: domnul N. Jääskinen,

grefier: domnul V. Tourrès, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 3 iulie 2014,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Unitrading Ltd, de R. Niessen-Cobben, în calitate de consilier;
- pentru guvernul olandez, de B. Koopman, de M. Bulterman și de H. Stergiou, în calitate de agenți;
- pentru guvernul ceh, de M. Smolek și de J. Vlácil, în calitate de agenți;
- pentru guvernul Regatului Unit, de J. Beeko, în calitate de agent, asistată de K. Beal, QC;
- pentru Comisia Europeană, de W. Roels și de B.-R. Killmann, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

* Limba de procedură: neerlandeza.

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Unitrading Ltd (denumită în continuare „Unitrading”), pe de o parte, și Staatssecretaris van Financiën, pe de altă parte, cu privire la impunerea unor taxe vamale la import.

Cadrul juridic

- 3 Articolul 243 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58, denumit în continuare „Codul vamal comunitar”) prevede:

„(1) Orice persoană are dreptul de a introduce o acțiune împotriva deciziilor luate de autoritățile vamale cu privire la aplicarea legislației vamale și care o privesc direct și individual.

[...]

(2) Dreptul de a introduce o acțiune poate fi exercitat:

- (a) inițial, înaintea autorităților vamale desemnate în acest scop de statele membre;
- (b) ulterior, înaintea unui organism independent, care poate fi o autoritate judiciară sau un organism specializat echivalent, în conformitate cu dispozițiile în vigoare în statele membre.”

- 4 Articolul 245 din Codul vamal prevede:

„Dispozițiile privind punerea în aplicare a procedurii de introducere a unei acțiuni sunt stabilite de statele membre.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 5 La 20 noiembrie 2007, Unitrading, cu sediul în Rickmansworth (Regatul Unit), a depus la autoritățile vamale olandeze o declarație de punere în liberă circulație referitoare la o cantitate de 86 400 de kilograme de căpățâni de usturoi proaspăt (denumită în continuare „marfa”). Declarația a fost făcută de F. V. de Groof's In- en Uitklaringsbedrijf BV, care își desfășoară activitatea sub numele de Comex (denumită în continuare „Comex”), în calitate de reprezentant direct al Unitrading. În declarație se indica drept țară de origine a mărfii Pakistanul. Declarația era însoțită de un certificat de origine emis la 5 noiembrie 2007 de Karachi Chamber of Commerce and Industry.
- 6 La 21 noiembrie 2007, autoritățile vamale olandeze au prelevat eșantioane din marfa respectivă. În aceeași zi, aceste autorități au solicitat constituirea unei garanții suplimentare, din cauza îndoielilor pe care le aveau cu privire la țara de origine declarată. Întrucât Unitrading a constituit această garanție, autoritățile menționate au acordat, la 26 noiembrie 2007, liberul de vamă al mărfii. Laboratorul vamal din Amsterdam (Țările de Jos) a solicitat însă examinarea, potrivit unei metode numite „ICP/MS [Inductively coupled plasma mass spectroscopy] de înaltă rezoluție”, a unei părți din fiecare dintre eșantioane (denumite în continuare, împreună, „subeșantioane”) de către un laborator al Department of Homeland Security, Customs and Border Protection (Biroul vamal și de protecție a frontierelor din

cadrul Ministerului american pentru Securitate Internă, denumit în continuare „laboratorul american”). Acesta din urmă a indicat printre altele, într-o scrisoare din 8 ianuarie 2008, că exista o probabilitate de cel puțin 98 % ca produsul în cauză să fie usturoi chinezesc.

- 7 La cererea Comex, o altă parte din fiecare eșantion a fost trimisă laboratorului american, care, după efectuarea analizei, a confirmat constatările anterioare. În schimb, propunerea Comex prin care se solicita examinarea mărfii în Pakistan, pe cheltuiala societății în contul căreia marfa fusese importată în Țările de Jos, a fost respinsă de autoritățile vamale.
- 8 Laboratorul vamal din Amsterdam a comunicat rezultatele noilor analize serviciilor biroului vamal olandez în cauză. Laboratorul respectiv l-a informat de asemenea pe acesta din urmă că restul eșantioanelor analizate nu vor fi păstrate în localurile sale, dar că într-un depozit central vor fi păstrate contraeșantioane până la data de 30 mai 2009, aspect cu privire la care Unitrading a fost informat la 11 iunie 2008. La 2 decembrie 2008, autoritățile vamale au ajuns la concluzia că marfa era originară din China.
- 9 La 19 decembrie 2008 a fost emisă o decizie de impunere a taxelor vamale (denumită în continuare „decizia de impunere în litigiu”) care a fost notificată Unitrading. Având în vedere faptul invocat că marfa provenea din China, au fost impuse taxe suplimentare în cuantum de 1 200 de euro la 1 000 de kilograme, adică 98 870,40 euro.
- 10 Unitrading a introdus o reclamație împotriva deciziei de impunere în litigiu, contestând analizele efectuate de laboratorul american. Întrebat fiind de laboratorul vamal din Amsterdam, laboratorul american a precizat într-un e-mail din 9 februarie 2009 că subeșantioanele fuseseră comparate cu informațiile care figurează în bazele sale de date referitoare la țara de origine declarată, și anume Pakistanul, și la țara de origine suspectată, și anume China. În luna martie 2009, laboratorul american a informat de asemenea laboratorul vamal din Amsterdam că fuseseră descoperite peste 15 microelemente în eșantioanele de marfă. Cu toate acestea, laboratorul menționat a refuzat să divulge informații privind regiunile din China și din Pakistan care fuseseră comparate, pentru motivul că era vorba despre date sensibile, accesul la acestea fiind restricționat de lege.
- 11 Într-un raport de misiune din 20 octombrie 2009 referitor la o anchetă desfășurată în China cu privire la un anumit număr de transporturi de usturoi proaspăt care fuseseră efectuate către Regatul Unit, către Țările de Jos și către Belgia și pentru care țara de origine declarată era Pakistanul, în condițiile în care exista suspiciunea că mărfurile erau originare din China, Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) a ajuns la concluzia că existau motive solide pentru a considera că țara de proveniență nu era Pakistanul, ci China.
- 12 Decizia de impunere în litigiu fiind confirmată, în aceste condiții, de autoritățile vamale, Unitrading a sesizat Rechtbank te Haarlem (Tribunalul din Haarlem), care, prin hotărârea din 12 august 2010, a declarat nefondată acțiunea formulată împotriva deciziei. Unitrading a formulat apel împotriva acestei hotărâri la Gerechtshof te Amsterdam (Curtea de Apel din Amsterdam), care a confirmat, la 10 mai 2012, hotărârea pronunțată în primă instanță, considerând printre altele că autoritățile vamale olandeze au demonstrat că marfa nu era originară din Pakistan, ci din China. Gerechtshof te Amsterdam a precizat totodată că, la data ședinței desfășurate în fața sa, în Amsterdam existau încă subeșantioane din marfa în cauză care puteau servi pentru a efectua o eventuală contraexpertiză. Unitrading a introdus recurs la instanța de trimitere.
- 13 În aceste condiții, Hoge Raad der Nederlanden a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
 - „1) În cazul în care, în cadrul dovedirii originii mărfurilor importate, autoritățile vamale doresc să se întemeieze pe rezultatele unei analize efectuate de un terț, pe care acest terț nu le-a divulgat nici autorităților vamale, nici declarantului, astfel încât verificarea sau contestarea exactității

concluziilor stabilite este mai dificilă sau chiar imposibilă, iar pentru instanța judecătorească este mai dificil să își îndeplinească sarcina de a aprecia rezultatele analizei, drepturile prevăzute la articolul 47 din [c]artă [...] implică faptul că instanța nu poate să ia în considerare rezultatele analizei indicate? Este relevant pentru răspunsul la această întrebare faptul că terțul menționat refuză să comunice informațiile respective autorităților vamale și persoanei interesate pentru motivul, prezentat fără alte detalii, că ar fi vorba despre informații sensibile legate de aplicarea legilor («law enforcement sensitive information»)?

- 2) Drepturile prevăzute la articolul 47 din cartă implică faptul că, în cazul în care autoritățile vamale nu pot să divulge informații suplimentare privind analizele efectuate pe care își întemeiază concluzia că mărfurile sunt originare dintr-o anumită țară, concluzie care face obiectul unei contestații motivate, autoritățile vamale – în măsura în care acest lucru le poate fi cerut în mod rezonabil – trebuie să colaboreze cu persoana interesată în ceea ce privește cererea acesteia de a efectua, pe cheltuiala sa, analize și/sau prelevări de probe în țara declarată de aceasta ca țară de origine?
- 3) Este relevant pentru răspunsurile la prima și la a doua întrebare faptul că, după notificarea taxei vamale datorate, părți din eşantioanele de mărfuri au fost păstrate încă o anumită perioadă, probe de care persoana interesată ar fi putut dispune pentru efectuarea unei analize de către un alt laborator, chiar dacă rezultatul unei astfel de analize nu schimbă faptul că nu pot fi verificate rezultatele laboratorului mandatat de autoritățile vamale, astfel încât, chiar și în această situație, instanței i-ar fi imposibil – în cazul în care celălalt laborator ar stabili că originea este cea indicată de persoana interesată – să compare fiabilitatea concluziilor la care au ajuns cele două laboratoare? În cazul unui răspuns afirmativ, autoritățile vamale ar trebui să informeze persoana interesată că au fost păstrate subeșantioane de mărfuri și că poate să solicite să îi fie puse la dispoziție pentru astfel de verificări?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

- 14 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 47 din cartă trebuie interpretat în sensul că se opune ca dovada originii mărfurilor importate, administrată de autoritățile vamale, să se întemeieze pe rezultatele unor analize efectuate de un terț cu privire la care acest terț refuză să furnizeze informații suplimentare, fie autorităților vamale, fie declarantului în vamă, ceea ce are drept consecință împiedicarea sau imposibilitatea verificării sau a contestării exactității concluziilor utilizate.
- 15 Potrivit Unitrading, articolul 47 din cartă impune ca persoana interesată să poată lua cunoștință de motivele unei decizii luate în privința sa. Pe de altă parte, ținând seama de principiul contradictorialității, care reprezintă o componentă a dreptului la apărare, părțile la un proces ar trebui să aibă dreptul de a lua cunoștință de toate înscrisurile sau observațiile prezentate instanței pentru a influența decizia acesteia și de a le discuta. În opinia Unitrading, în Hotărârea ZZ (C-300/11, EU:C:2013:363), Curtea a statuat deja că, în cazul în care se dovedește necesar să nu se comunice anumite informații persoanei interesate, având în vedere în special considerații imperative legate de siguranța statului, instanța națională trebuie să aibă la dispoziție și să pună în aplicare tehnici și norme procedurale care să permită concilierea acestor considerații și a drepturilor consacrate la articolul 47 din cartă.
- 16 Guvernul ceh subliniază că, în cazul în care doresc să își întemeieze decizia pe faptul că indicarea de către un declarant a țării de origine nu corespunde realității, autoritățile vamale trebuie să suporte sarcina probei acestei afirmații. Guvernul menționat susține că numai un raport de analiză din care

reiese cu claritate procedura care a fost utilizată și rezultatul la care a condus aceasta, într-un mod suficient pentru a permite autorităților vamale să evalueze credibilitatea și relevanța rezultatelor, iar persoanei în cauză să își susțină în mod util punctul de vedere cu privire la aceste rezultate, ar putea avea valoare probantă.

- 17 Guvernul olandez precizează că nici autoritățile vamale, nici Unitrading, nici instanța de trimitere nu au putut să ia pe deplin cunoștință de toate detaliile analizelor realizate de laboratorul american. Totuși, ținând seama de fiabilitatea acestui laborator, autoritățile menționate puteau să considere în mod legitim că rapoartele referitoare la rezultatele analizei constituiau o dovadă suficientă. Efectivitatea controlului jurisdicțional garantat de articolul 47 din cartă ar impune printre altele ca persoana interesată să poată lua cunoștință de motivele pe care se întemeiază decizia luată în privința sa. Or, această cerință ar fi fost respectată în litigiul principal.
- 18 Guvernul Regatului Unit arată că, sub rezerva principiilor echivalenței și efectivității, revine ordinii juridice interne din fiecare stat membru, în temeiul articolului 245 din Codul vamal, atribuția de a stabili procedura de exercitare a dreptului de a introduce o acțiune împotriva unei decizii a autorității vamale naționale defavorabile persoanei interesate. Curtea a stabilit, la punctele 57-66 din Hotărârea ZZ (EU:C:2013:363), o distincție între motivele pe care se întemeiază o decizie administrativă și elementele de probă care susțin aceste motive și a statuat că revine instanței naționale sarcina de a aprecia dacă și în ce măsură restricțiile aduse dreptului la apărare care rezultă dintr-o nedivulgare a elementelor de probă sunt de natură să influențeze forța probantă a acestor elemente.
- 19 În opinia Comisiei Europene, în lipsa unei reglementări a Uniunii privind noțiunea de probă, toate mijloacele de probă pe care dispozițiile de drept procesual ale statelor membre le admit în proceduri similare celei prevăzute la articolul 243 din Codul vamal sunt în principiu admisibile. Cu toate acestea, din cuprinsul punctelor 62-67 din Hotărârea ZZ (EU:C:2013:363) ar decurge că revine autorităților vamale competente sarcina de a dovedi că realizarea unor obiective importante de interes general pentru statele membre ar fi compromisă prin divulgarea unor elemente de probă precise și complete pe care se întemeiază legalitatea deciziei lor.
- 20 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, caracterul efectiv al controlului jurisdicțional garantat de articolul 47 din cartă impune, pe de o parte, ca persoana interesată să poată lua cunoștință de motivele deciziei luate în privința sa, fie chiar din cuprinsul deciziei, fie dintr-o comunicare a acestor motive făcută la cererea sa, pentru a-i permite să își apere drepturile în cele mai bune condiții posibile și să decidă în deplină cunoștință de cauză dacă este util să sesizeze instanța competentă. Pe de altă parte, instanța competentă trebuie să aibă competența de a obliga autoritatea în cauză să comunice motivele menționate pentru a-i permite pe deplin acestei instanțe să exercite controlul legalității deciziei naționale în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea ZZ, EU:C:2013:363, punctul 53 și jurisprudența citată).
- 21 Rezultă de asemenea din jurisprudența Curții că, în ceea ce privește procedura jurisdicțională, având în vedere principiul contradictorialității, care reprezintă o componentă a dreptului la apărare menționat la articolul 47 din cartă, părțile la un proces trebuie să aibă dreptul de a lua cunoștință de toate înscrisurile sau observațiile prezentate instanței pentru a influența decizia acesteia și de a le discuta. Astfel, faptul de a întemeia o decizie jurisdicțională pe fapte și pe documente de care părțile însele sau una dintre acestea nu au putut lua cunoștință și cu privire la care nu au fost, așadar, în măsură să își precizeze poziția ar constitui o încălcare a dreptului fundamental la o cale de atac jurisdicțională efectivă (Hotărârea ZZ, EU:C:2013:363, punctele 55 și 56, precum și jurisprudența citată).
- 22 Cu toate acestea, nu reiese că, într-un caz precum cel în discuție în litigiul principal, principiile evocate la punctele 20 și 21 din prezenta hotărâre ar fi fost încălcate. Astfel, din decizia de trimitere rezultă că Unitrading cunoaște motivele pe care se întemeiază decizia luată în privința sa, că a luat cunoștință de toate înscrisurile și observațiile prezentate instanței pentru a influența decizia acesteia și că putea să le discute în fața instanței.

- 23 În aceste condiții, rezultatele analizelor furnizate de laboratorul american constituie un simplu mijloc de probă pe care atât autoritățile vamale, cât și instanțele olandeze, ținând seama și de argumentele și de elementele de probă prezentate de Unitrading, au putut să le considere ca fiind suficiente pentru a dovedi adevărata origine a mărfii. Or, după cum a subliniat în mod întemeiat Comisia, în lipsa unei reglementări a Uniunii privind noțiunea de probă, toate mijloacele de probă pe care dispozițiile de drept procesual ale statelor membre le admit în proceduri similare celei prevăzute la articolul 243 din Codul vamal sunt în principiu admisibile [Hotărârea Sony Supply Chain Solutions (Europe), C-153/10, EU:C:2011:224, punctul 41 și jurisprudența citată].
- 24 Admisibilitatea unui asemenea mijloc de probă, chiar și în ipoteza în care acesta este important, chiar determinant, pentru soluționarea litigiului respectiv, nu poate fi repusă în discuție de simplul fapt că acest mijloc de probă nu poate fi verificat pe deplin nici de partea vizată, nici de instanța sesizată, după cum pare să fie cazul în ceea ce privește rezultatele analizelor efectuate de laboratorul american în cauza principală. Astfel, deși, într-o asemenea ipoteză, partea vizată nu poate să verifice întru totul corectitudinea acestor rezultate ale analizelor, ea nu se află totuși într-o situație care poate fi asimilată celei în discuție în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea ZZ (EU:C:2013:363), în care atât autoritatea națională vizată, cât și instanța sesizată cu o acțiune împotriva deciziei adoptate de aceasta din urmă au refuzat, aplicând reglementarea națională în discuție în cauza respectivă, să comunice persoanei interesate motivele precise și complete care constituiau temeiul deciziei luate în privința sa.
- 25 Nu reiese nici că dreptul la protecție jurisdicțională efectivă ar fi fost încălcat în litigiul principal, dat fiind că instanțele sesizate succesiv nu par a fi ținute, în temeiul dreptului procedural național, de aprecierea faptelor și în special a mijloacelor de probă realizată de autoritatea vamală (a se vedea în acest sens Hotărârea Wilson, C-506/04, EU:C:2006:587, punctul 61).
- 26 Astfel, în măsura în care relevanța unui mijloc de probă care nu poate fi pe deplin verificat de toate părțile la procedură și nici de instanța sesizată cu litigiul, cum este cazul în ceea ce privește rezultatele analizei în discuție în litigiul principal, poate fi repusă în discuție în mod valabil de partea vizată, prin invocarea în special a faptului că acest mijloc de probă nu poate constitui decât o dovadă indirectă a faptelor invocate și prin prezentarea altor elemente susceptibile să susțină afirmațiile sale divergente, dreptul acestei persoane la protecție jurisdicțională efectivă, prevăzut la articolul 47 din cartă, nu este, în principiu, încălcat. Or, după cum reiese din decizia de trimitere, precum și din observațiile formulate de guvernul olandez în ședință, instanțele sesizate succesiv în litigiul principal dispun de libertatea de a aprecia relevanța mijloacelor de probă care le sunt prezentate.
- 27 Dat fiind că articolul 245 din Codul vamal stabilește, în acest context, că dispozițiile privind punerea în aplicare a procedurii de introducere a unei acțiuni prevăzută la articolul 243 din acest cod sunt stabilite de statele membre, este necesar să se constate că revine ordinii juridice interne din fiecare dintre aceste state atribuția de a stabili modalitățile procedurale aplicabile acestor acțiuni, cu condiția ca aceste modalități să nu fie mai puțin favorabile decât cele aplicabile unor acțiuni similare din dreptul intern (principiul echivalenței) și să nu facă practic imposibilă sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de ordinea juridică comunitară (principiul efectivității). Aceste considerații sunt valabile de asemenea în ceea ce privește, mai ales, mijloacele de probă (a se vedea în acest sens Hotărârea Direct Parcel Distribution Belgium, C-264/08, EU:C:2010:43, punctele 33 și 34, precum și jurisprudența citată).
- 28 Pentru a asigura respectarea principiului efectivității, în cazul în care constată că obligarea debitorului datoriei vamale să suporte sarcina probei originii mărfurilor declarate, în măsura în care trebuie să combată relevanța unui mijloc de probă indirect utilizat de autoritățile vamale, poate să facă imposibilă sau excesiv de dificilă administrarea unei astfel de probe, în special din cauza faptului că aceasta privește date de care debitorul nu poate să dispună, instanța națională este obligată să recurgă la toate mijloacele procedurale puse la dispoziția sa de dreptul național, printre care se numără și acela de a dispune activitățile de cercetare judecătorească necesare (a se vedea în acest sens Hotărârea Direct Parcel Distribution Belgium, EU:C:2010:43, punctul 35 și jurisprudența citată).

- 29 Cu toate acestea, în măsura în care instanța națională, după ce a recurs la toate mijloacele procedurale puse la dispoziția sa de dreptul național, ajunge la concluzia că adevărata origine a mărfurilor în cauză este diferită de cea declarată și că impunerea taxelor vamale suplimentare, sau chiar a unei amenzi, în sarcina declarantului este, așadar, justificată, articolul 47 din cartă nu se opune adoptării unei decizii în acest sens de către instanța menționată.
- 30 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se răspundă la prima întrebare că articolul 47 din cartă trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca dovada originii mărfurilor importate, administrată de autoritățile vamale potrivit dreptului procedural național, să se întemeieze pe rezultatele unor analize efectuate de un terț cu privire la care acest terț refuză să furnizeze informații suplimentare, fie autorităților vamale, fie declarantului în vamă, ceea ce are drept consecință împiedicarea sau imposibilitatea verificării sau a contestării exactității concluziilor utilizate, cu condiția respectării principiilor efectivității și echivalenței. Revine instanței naționale sarcina de a verifica dacă această situație s-a regăsit în cauza principală.

Cu privire la a doua și la a treia întrebare

- 31 Prin intermediul celei de a doua și al celei de a treia întrebări, care trebuie examinate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă, într-un caz precum cel în discuție în litigiul principal și presupunând că autoritățile vamale nu sunt în măsură să furnizeze informații suplimentare privind analizele în cauză, articolul 47 din cartă trebuie interpretat în sensul că drepturile pe care le consacră implică obligativitatea autorităților vamale de a admite o cerere a persoanei interesate prin care solicită efectuarea, pe propria cheltuială, a unor analize ale mărfii în cauză în țara declarată ca țară de origine. În plus, instanța de trimitere urmărește să afle dacă este relevant faptul că părți din eşantioanele de mărfuri au fost păstrate o anumită perioadă, părți din eşantioane pe care persoana interesată ar fi putut să le aibă la dispoziție în scopul efectuării unor verificări de către un alt laborator, și, în caz afirmativ, dacă autoritățile vamale ar trebui să informeze persoana interesată cu privire la existența unor subeşantioane de mărfuri care au fost păstrate, precum și cu privire la faptul că poate solicita să îi fie puse la dispoziție în scopul efectuării verificărilor menționate.
- 32 Pentru a da un răspuns la a doua și la a treia întrebare, trebuie amintit în primul rând că articolul 47 din cartă nu se opune în principiu ca dovada originii unor mărfuri importate, administrată de autoritățile vamale potrivit dreptului procedural național, să se întemeieze pe rezultatele unor analize efectuate de un terț a căror exactitate este imposibil de verificat sau de contestat, cu condiția respectării principiilor efectivității și echivalenței.
- 33 În al doilea rând, din cuprinsul punctului 27 din prezenta hotărâre rezultă, pe de o parte, că revine ordinii juridice interne din fiecare stat membru atribuția de a stabili modalitățile procedurale aplicabile acțiunilor menționate la articolul 243 din Codul vamal, cu condiția ca aceste modalități să nu fie mai puțin favorabile decât cele aplicabile unor acțiuni similare din dreptul intern (principiul echivalenței) și să nu facă practic imposibilă sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de ordinea juridică comunitară (principiul efectivității), și, pe de altă parte, că aceste considerații sunt valabile de asemenea în ceea ce privește mijloacele de probă.
- 34 Or, aceste considerații sunt întru totul aplicabile în privința celei de a doua și a celei de a treia întrebări. În consecință, fără a aduce atingere necesității ca statele membre să respecte principiile efectivității și echivalenței, problema dacă, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, autoritățile vamale trebuie să admită o cerere a persoanei interesate prin care solicită efectuarea unor analize într-o țară terță, pertinenta în această privință a faptului că părți din eşantioanele de mărfuri au fost păstrate o anumită perioadă și, în caz afirmativ, problema dacă autoritățile vamale trebuie să informeze persoana interesată cu privire la acestea trebuie să fie apreciate în temeiul dreptului procedural național.

35 Prin urmare, trebuie să se răspundă la a doua și la a treia întrebare că, într-un caz precum cel în discuție în litigiul principal și presupunând că autoritățile vamale nu pot să furnizeze informații suplimentare privind analizele în cauză, problema dacă autoritățile vamale trebuie să admită o cerere a persoanei interesate prin care solicită efectuarea, pe propria cheltuială, a unor analize în țara declarată ca țară de origine, precum și problema dacă este relevant faptul că părți din eșantioanele de mărfuri au fost păstrate o anumită perioadă, iar persoana interesată ar fi putut să le aibă la dispoziție în scopul efectuării unor verificări de către un alt laborator și, în caz afirmativ, problema dacă autoritățile vamale trebuie să informeze persoana interesată cu privire la existența unor subeșantioane de mărfuri care au fost păstrate și cu privire la faptul că poate solicita să îi fie puse la dispoziție în scopul efectuării verificărilor menționate trebuie să fie apreciate în temeiul dreptului procedural național.

Cu privire la cheltuielile de judecată

36 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șasea) declară:

- 1) **Articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca dovada originii mărfurilor importate, administrată de autoritățile vamale potrivit dreptului procedural național, să se întemeieze pe rezultatele unor analize efectuate de un terț cu privire la care acest terț refuză să furnizeze informații suplimentare, fie autorităților vamale, fie declarantului în vamă, ceea ce are drept consecință împiedicarea sau imposibilitatea verificării sau a contestării exactității concluziilor utilizate, cu condiția respectării principiilor efectivității și echivalenței. Revine instanței naționale sarcina de a verifica dacă această situație s-a regăsit în cauza principală.**
- 2) **Într-un caz precum cel în discuție în litigiul principal și presupunând că autoritățile vamale nu pot să furnizeze informații suplimentare privind analizele în cauză, problema dacă autoritățile vamale trebuie să admită o cerere a persoanei interesate prin care solicită efectuarea, pe propria cheltuială, a unor analize în țara declarată ca țară de origine, precum și problema dacă este relevant faptul că părți din eșantioanele de mărfuri au fost păstrate o anumită perioadă, iar persoana interesată ar fi putut să le aibă la dispoziție în scopul efectuării unor verificări de către un alt laborator și, în caz afirmativ, problema dacă autoritățile vamale trebuie să informeze persoana interesată cu privire la existența unor subeșantioane de mărfuri care au fost păstrate și cu privire la faptul că poate solicita să îi fie puse la dispoziție în scopul efectuării verificărilor menționate trebuie să fie apreciate în temeiul dreptului procedural național.**

Semnături